

ŠTEKSON

„Do naší hospůdky, vedou
jen tři schůdky....“

CI PAJS

II. ROČNÍK 11/2017

PRVNÍ TRAMPSKÝ CANDRBÁL

Večer věnovaný legendě České country

Přítomna bude i manželka
Marie Štáhlavská

Jindrovi Štáhlavskému

Zahraje skupina **KLIDÁNKO**, se kterou Jindra hrál

Jeho nezaměnitelný hlas zastoupí kamarád
a přítel **IVAN HALADA** ze skupiny Rekonvalescence

**k tanci si budete hrát sami,
proto nástroje s sebou.**

ozvučení zajištěno

vše se odehraje v Hostinci Mlýny u Kytlice

11. listopadu od 19 hodin

vstupné s kloboukem na hlavě po celý večer **120,-**

tombola taky bude **bez klobouku 170,-**

bez klobouku bos za sto

z důvodu omezené kapacity sálu je možné zakoupit vstupenky předem v hostinci

EXPEDICE OLD PIRINEOS 2017 - 2. DÍL

VELKÝ VANDR DO ŠPANĚL

6. 8. 2017

FORT BRAVO

Tolik dlouho očekávaný den nastal, alespoň pro mě. Dnes jsme měli v plánu vyrazit do pouště vzdálené asi tři hodiny jízdy od naší plážové haciendy, kde stojí westernové městečko **FORT BRAVO**, ve kterém se točily známé „špagety“ westerny a kde točil i Clint Eastwood, když nemohl točit v USA. Dnes jsme měli splnit druhý cíl naší expedice.

Ráno jsme si trochu přivstali a hned naskákali do moře. Mě osobně vzbudila Babuška, která svým velmi hlasitým asi půlhodinovým monologem byla úplně nejvíc hlasitá, asi bude klečet na hrachu. Okolo půl deváté se zpožděním jsme opustili naši haciendu a vyrazili do pouště. Mě se začalo dělat blbě, něco mě tlačilo mezi prsy! Opět jsme jeli nádhernou hornatou krajinou a bylo na co koukat. Prostě jsme si to užívali. Hůř asi Ďáblík, páč se mu pomalu vracel vlk, kterej byl asi fakt věrnej!

Zastávku jsme udělali ve městě Vera, kde nám Guglíci ukázali parádní koridu z roku 1879. Zrovna byl uvnitř pěkný bordel, páč tam byl večer rockový koncert dívčí skupiny SWEET CALIFORNIA. Mě a Rysovi se moc na plakátě líbila

Korida v městečku Vera.

Holky v muzeu koridy.

Opouštíme koridu a jedeme dál...

Ztraceni v poušti.

zpěvačka černé pleti, o které Babča prohlásila, že je to opice!!! Měli jsme čas, a tak jsme si koridu důkladně prohlédli včetně malého muzea. Zuzanka dokonce "slanila" do bytu býků! Z koridy jsme pak cestovali dál pouštní krajinou a mě začalo být hůř! Přesto jsem pozoroval krajinu, kterou jsem znal z westernových filmů. Vzpomněl jsem si na Jacka, kterej o Španělsku mluvil a vždycky se sem chtěl podívat... Pouštní krajinou jsme se dostali asi 4 km před Fort Bravo a já začal tušit, že není něco v pořádku. Bylo mi čím dál tím hůř a špatně se mi dýchalo! Gugl se na mě podíval a hned jsme jeli do 30 km vzdáleného města Roquetas de Mar v provincii de Almeria. Přestal jsem vnímat okolní

krásnou krajinu. V nemocnici jsme nejdříve zaplatili 100 Euro a pak mě asi po půl hodině přijal doktor, který uměl pouze španělsky, ale měl kolegyni anglicky mluvící, tak Terežka vše překládala a tentokrát použila pouze jedno jadrné slovo! Tak teď dál nechám vyprávět Ivu, která popisuje westernové dobrodružství ve **FORT BRAVU**. Zatím ahoj *Cipajs*.

"Hlavně všechno foťte", nakázal nám Cipísek a odfrčeli s Pavlem a Terkou směr nejbližší špitál. My s Aničkou zůstaly na silnici s prázdnýma rukama. Já neměla vůbec nic a Anička si naštěstí stačila z kufru auta vyndat alespoň kabelku s peněženkou, mobilem a tím nejdůležitějším - foťákem. No, chvilku jsme se všichni vzpamatovali z té nečekané situace, ale pak jsme se rozdělili do

zbývajících dvou aut a pokračovali k cíli dnešní cesty, na **FORT BRAVO**. Byla to cesta pro dobrodružné povahy. Hlavní navigátor Gugl nás nechal úplně mimo plánovanou trasu. Po chvíli jízdy krkolomnou pouštní cestou necestou jsme se nejdřív zastavili u čistírny odpadních vod. "No, tady asi nejsme nejsprávněji," tak znovu do aut a hledáme dál. Přiznávám, že jsme byla hodně nejistá, kde to vlastně jsme, ale to vědomí, že v okruhu pár kilometrů je **FORT BRAVO** tady někde schované, mi hlava šrotovala a šrotovala. Ještě ty nablblý navigace, které se ne a ne shodnout, kudy vlastně máme jet. No, výlet pouští, který by byl spíš na nějaký ten off-road než naše vypůjčené vozy, dopadl pochopitelně dobře. Ještě párkrát jsme zastavili, pokochali se nádhernou krajinou, otočili vozy a hledali tak dlouho, až jsme nakonec našli. První halo bylo při nákupu vstupenek. Bylo nás deset, tak jsme se je snažili koupit s množstevní slevou. Nějaká tam nakonec přeci jen byla. My s Babčou jsme se hned vyfotily s pěkným španělským honákem a všichni jsme vyrazili do westernu. Byly skoro dvě hodiny a od půl třetí měl začínat program. Proběhli jsme městečkem k SALOONU. "Hlavně najít místo, abychom dobře všechno viděli." Naše skupina se trochu rozdělila, tak budou fotky ze všech stran. Sluníčko do nás pralo o sto šest, tak jsme si zakoupili vodu bez

Cipajs na kapačkách.

Na kraji pouště, slunkem spálený, stojí naše malé město dřevěný...

Holky v SALOONU.

bublin na doplňování tekutin. Přeci jen, jeden vysušený Cipísek úplně stačí. Ještě než začal program, přišla naštěstí zpráva z nemocnice, že Cipísek nemá infarkt, tak jsme si odpoledne pěkně užili.

Na prašné prostranství před SALOONEM začali pozvolna za hudby z různých westernů najíždět aktéři představení. Jak jinak než bandíti, šerif a jeho pomocník. Prostě klasické vyloupení banky. Koně s jezdci jezdili sem tam, prach se vířil jak na prérii. Prostě, byli jsme v jiném světě. Já si od Aničky

Calamity Zuzanka.

půjčila foťák a fotila jak o život. Po představení si většina návštěvníků šla fotit herce, ale my s Babčou jsme si vlezly mezi ně a fotily se s nimi. U SALOONU vyhrávala hudba, u dveří postával voják Unie a mně začaly skákat nohy. No, netrvalo dlouho a už jsme tančili. Když přijela bryčka s pěkným mladým vozkou na kozlíku, taky jsme se museli všichni svézt. Jen Kantor se Sašou byli na pěší obchůzce městečka a Míra asi někde něco nakupoval. Ale cestou jsme ho potkali tak snad budeme mít i fotodokumentaci. Projeli a viděli jsme celé městečko, kočí si nás asi taky bude pamatovat,

Babča provádí ústní kontrolu kovboje.

páč jsme se v rámci možností družili. Prostě jsme si užívali. Chvíli to dokonce i vypadalo, že když počkáme na kankán, který byl na půl šestou, tak by Pavel s Terkou a Cipískem mohli stihnout přijet za námi, ale vzhledem k tomu, že do něho pumpovali další kapačky a plánovali ještě další kontrolní vyšetření, bylo jasné, že dnes **FORT BRAVO** neuvidí. Tak jsme se zase rozdělili. Pavel pro mě a Aničku přijel a jeli jsme za Cipískem do nemocnice, kde jsme strávili zbytek dne. Naštěstí už byl v pohodě, jen ještě napojený na hadičky. No, i tak jsme si tam poseděli ještě asi tři hodiny. Dvě z toho trvala procedura propouštění a hlavně placení. No, alespoň jsme si s Aničkou stačily trochu omýt westernový prach. Přeci jen nohy jsme měly téměř černý. Ale jsme obě statečný a šikovný holky a umyvadlo na WC nám k očištění posloužilo a stačilo. Někdy po deváté jsme se konečně nasoukali do auta a vyrazili směr Cartagena. Pavel to s námi mastil, jak jen to šlo, i tak jsme přijeli někdy po jedenácté hodině. Pochvalu si zaslouží Mirek, který nás už vyhlížel a sotva jsme se objevili u vrat, udělal nám dálkové ovládání a

Ďábel pozval děvčata na drink...

Dva chybí....

A jedeme dál!

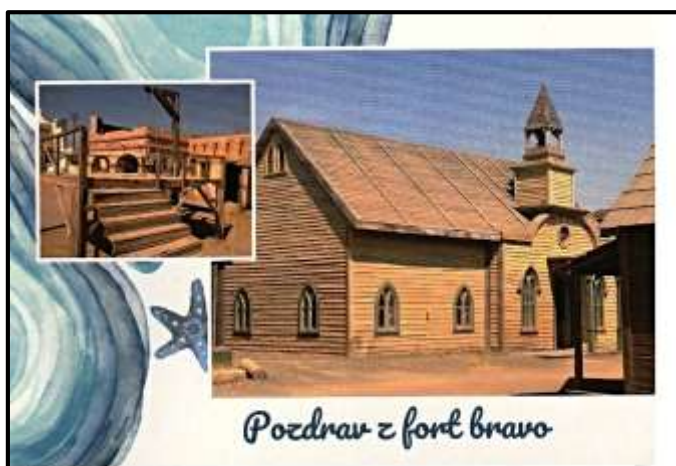

To se dalo čekat!

vrata otevřel. S povděkem jsme se nakrmili výbornou večeří, kterou nám nechali a kterou připravil Kantor. Nijak dlouho jsme už neseděli a porůznu se odebrali do svých postelí. Přeci jen den byl náročný. Ahoj Iva.

Iva moc pěkně popsala **FORT BRAVO** a já se ještě vrátím do nemocnice. Doktor mě nechal změřit EKG, odebrat krev a prohmatat mě celý hrudník. Pak už do mě lili kapačku za kapačkou. Měl jsem dostatek času koukat na tu pěknou

Ďábel na haciendě hned vytvořil pohled pro Billa.

sestřičku. Potom mě poslali na RTG a opět odebrali krev. Infarkt naštěstí hned vyloučili. Pravděpodobně dehydratace a zašlemovaný plíce. Asi ve 20 hodin mě propustili a do 21 jsme čekali na fakturu platby. To čekání bylo úděsný. Holky mě pak vyprávěly, jak se měly ve **FORT BRAVO**, a já byl smutnej, že jsem o to přišel! No mám slíbeno, že se tam ještě podíváme, tak uvidím. Z nemocnice nás pak Gugl v pořádku dovezl na naší haciendu na pláži.

7. 8. 2017

VE VLNÁCH DOBRODRUŽSTVÍ

Moře vlnilo již od večera a ráno byly pěkně velké vlny, a tak jsme raději dali kávu a ranní koupel vynechali. No po kávě tam stejně první vlezla Babča a Iva a pěkně je to semlelo. Holky měly písek všude, fakt... Mě už bylo podstatně líp, ale koupání

jsem raději vynechal. Po společné snídani jsem ale vyrazil hlavní ulicí na asi 3 km vzdálenou poštu. /Correos/. Bylo vedro, ale dal jsem to a poslal do Čech pohledy rodině a kamarádům. Zpátky jsem se vrátil po pobřeží.

Oběd měla dnes na starosti Janina Ryska a zase jsme si pochutnali. Ďábel odmítl vzít Pacholetti kosti. Asi proto, že pes kuřecí kosti nesmí. Po obědě byl tradiční polední klid, někdo se opaloval, někdo spal, někdo se i koupal. Po poledním klidu jsem s Guglem a Kantorem vyrazil za město do staré polorozpadlé kostelní haciendy. Bohužel se do ní nedalo dostat ale i tak jsme pořídili plno fotek a objevili eukalyptový lesík. Úplně přesně takový jako v Austrálii. Hned jsem zavzpomínal! Za lesíkem rostly kaktusy a citronovník plný citronů. Pár jsem jich natrhal a Anička z nich pak vyráběla vynikající nápoj. Z haciendy jsme ještě přes velmi trnité keřky vylezli na skálu, kde byla rozpadlá věžička. Tady jsme i nafotili čerstvě rozkvetlou agave a našli svazek auto klíčů, které jsme dali Janině, protože sbírá starý klíče. Jinak ta poslední hacienda se jmenovala **Monasterio de san Ginés de La Jara**, krásný, lehce zapamatovatelný název! Jinak stále vlny pěkně narážely na břeh a jedna luxusně nafackovala seňorovi Ďáblovi, který nám při kávě pak všechno náležitě vylíčil. Myslím, že všichni koupající měli podobné zážitky. Janina se dokonce i bála, aby se nezanesla! Na závěr dne

Pohled z naší haciendy.

MONASTERIO DE SAN GINÉS DE LA JARA.

nastal čas baletního tréninku. Naše labuť spořádaně "vylétly" na plac a po prvních tónech předvedly vše, co si pamatovaly z minulého baletního večera. Holky se opět z "tribuny" náramně bavily, hlavně když labuť Gugl pošlapal nohy labuti Ďáblovi. Protože jsme si trochu stěžovali, že neslyšíme hudbu, tak jsme ji pak

pustili přes techniku a ještě jednou předvedli, co ještě neumíme, ale alespoň jsme se snažili.

Večer jsme pak seděli na terase a pozorovali vlny, které pomalu ztrácely na intenzitě, ale byly nádherně ozářeny měsícem, který by měl být každou chvíli v úplňku. Okolo půlnoci naše hacienda už byla v klidu, páč jsme šli spát!

MONASTERIO DE SAN GINÉS DE LA JARA

postaven Františkánským řádem, v 16. století pod záštitou markýze Véleze.

Klášter San Ginés leží u Cartageny nedaleko Mar Menor na svazích Cabezo De San Ginés. První zmínky pocházejí z 11. století z dob Islámské nadvlády. Ve 13. století byla ke kapli připojena obranná věž obsazena mnichy Augustiniánů. V roce 1541 papež Pavel III. uznává posvátnost San Gines de La Jara a zavádí bohoslužby kolem oslav kláštera 25. srpna. Současný klášter byl

Kantor u další staré stavby.

Dnes je klášter vyhlášen ze dne 28. února 1992 kulturní památkou. Stále se nachází ve velmi žalostném stavu. Zařízení asi nenávratně zmizelo.

Večerní sedánky na terase.

8. 8. 2017

ŠPANĚLSKÉ BENÁTKY

Iva s Terkou chystají jídlo.

Opět jsme se sešli (někteří) při východu slunce, které se postupně prodralo mezi mraky. Opět krásný východ. Iva s Babčou se šly ihned koupat. Po snídani jsme se vykoupali všichni a pak se každý věnoval své činnosti. Já si pustil western "Nezkrotný Django" a postupně se přidal i Gugl, Kantor a Rys. Předtím jsme ale ještě s Babčou a Ivou dokoukali box, prostě takové cinema dopoledne s přestávkami na koupání a hledání různých škebliček. Dnes už vlny

nebyly takové, a tak jsem se koupal i já, páč jsem snad již zdráv! O oběd se dnes postarala Iva s Terkou a opět jsme si moc pochutnali a hezky snědli všechno. Po polední klidu jsme si dali kávu a pak jsme hromadně odešli na autobus a tentokrát jeli obráceným směrem, kde se dle netu měly nacházet španělské Benátky. Na naší haciendě zůstala pouze Terka, která si od nás chtěla odpočinout.

Světě div se, my autobus dobíhali a stihl ho i Rys, který tentokrát Špár vynechal. Z autobusu jsme pozorovali pobřeží a tradiční španělské stavby. Na konečné zastávce jsme vystoupili a opět do ukrutného vedra. Pomalu jsme se došourali k nějakému vodnímu kanálu. Nic nám tu ale Benátky nepřipomínalo. Hned z kraje kanálu jsme našli zajímavou stavbu. Ze začátku jsme si mysleli, že je to větrný mlýn. Kluci ale po obhlídce usoudili, že to spíše bylo čerpadlo na vodu. Tentokrát jsme se dostali i dovnitř, kde byly zbytky starého soukolí. Potom jsme vyrazili kolem vodního kanálu dál. Asi po 20 ti minutách jsme se dostali k velice pěkné laguně, kde jsme osvěžili nohy a udělali pár pěkných fotek, potom jsme se vrátili zpět ke kanálu a došli k pěknému mostu. Tady jsme zjistili, že ty Benátky jsou síť kanálů pro lodě a že v závěru není suchý přechod, a tak jsme se museli vrátit zpět stejnou cestou. Naštěstí jsme v tom vedru nemuseli dlouho čekat na autobus, který nás zavezl zpět a ke Špáru, kde jsme nakoupili něco málo zásob. Na haciendu jsme se pak vrátili po pláži. Branku nám přišel otevřít Ďábel, který následně spadl ze třetího schodu. Naštěstí se mu nic nestalo, kromě

Těžko říct k čemu to sloužilo. Asi jako čerpadlo...

vyraženého dechu, ale Babča říkala, že pád vypadal hrozivě. Večeře byla tradičně na terase, dnes docela foukal vítr a začaly se i zvedat vlny. Po večeři se někteří šli vykoupat a já psát kroniku. Vítr zesílil natolik, že jsme se přesunuli na západní terasu naší haciendy a pokračovali v družném rozhovoru dál. Dnes jsme nebaletili, protože seňora labuť Ďábel hapal a seňor labuť Cipísek dávno spal a tak hejno by nebylo kompletní.

Španělky.

Jednou tu ty Benátky určitě budou...

Velmi příjemné brodění.

9. 8. 2017

GRANADA

Ráno bylo krutě větrné a vlny dosahovaly asi největší velikosti za dobu našeho pobytu. To jsme ale netušili, že není všem dnům konec, bude hůř... Směr Granada jsme po snídani vyrazili ve dvou autech něco málo po osmé. Na haciendě zůstal Ďábel, Zuzanka, Janina, Jenda a Saša, kteří se chtěli věnovat opalování, koupání a návštěvě kostela v sousední vesnici.

Sklizeň citronů u starého kláštera.

Španělský venkov.

Pouliční kytarista a uměl velmi dobře...

My jsme hned za městem udělali pauzu u toho kláštera, co jsme s Guglem a Kantorem nafotili a očesali zbytek citronů a prošli eukalyptový lesík. Jinak cesta do Granady byla nádherně zajímavá. Přírodní scenérie se střídaly a jedna hezčí než druhá. Dokonce v jedné oblasti byly i jeskynní byty a některé vypadaly jako Hobití a né žádné kutlochy. Do Granady jsme přijeli krátce po poledni, zaparkovali vozy a hurá na Alhambru. Jaké bylo naše překvapení, když jsme zjistili, že lístky jsou vyprodané a pouštějí jen na rezervaci, prostě obrovské zklamání!!! Terka dokonce zjistila že náš plánovaný kaňon s vysutými lávkami je též obsazený a první volný termín je pro jednu osobu na konec srpna... Seděli jsme totálně nasraní na zídce a přemýšleli, co dál. Musím podotknout, že na anglicky psaných stránkách slibovali pohodu i bez rezervace. Gugl pak s Terkou vygooglili vstupenky na druhý den. Dostali jsme se do Maurské pevnosti a vodních zahrad a tak se nálada přeci jen zvedla. Kaňon jsme prostě z plánů expedice vyškrtli a necháme ho třeba na příště, nebo na čundr v příštím životě!!! Pak holky vystály frontu na WC a vyrazili jsme zajímavou cestou pod hradbami. Pomalu jsme sešli do Granady, dali zmrzlinu a prolezli velké množství různých obchůdků. My s Aničkou

konečně koupili figurku býčka do naší sbírky. Iva si spravila náladu koupí lístků na představení flamenca. Pak jsme došli k bazilice, do které vyrazil Gugl s holkami a Terka s kluky šla do hospody! Tady jsme dali pivo a kávu a hned se přesunuli do sousední restaurace, protože zde začala siesta. V této restauraci jsme dali oběd všichni a docela se pobavili. Jinak holky vyprávěly o krásách té baziliky. Potom jsme odvedli Ivu, Kantora a Aničku na to flamenco a my šli na bazar, který se rozkládal ve spleti různých úzkých uliček. Nakoupili jsme něco málo tretek a šli zpět k domu s flamencem.

Společně jsme pak dali odpočinek u velké kašny, protože Iva potřebovala na bazaru koupit vějíř. Pak jsme se nechali autobusem vyvézt k parkovišti a za tmy dojeli do kopců Siera Nevada, kde jsme se v campu Las Lomas na štěrku utábořili. To byla srandy, když jsme s Babuškou ten štěrk čechrali, abychom spali co nejvíc na měkkém. Při večeři jsme se nasmáli a brzo usnuli. Dobrou.

Anička s Babčou tady jen koukali...

FLAMENCO

Hurá, po náročném dni, kdy nás stíhal jeden debakl za druhým, se alespoň jedna věc podařila. Během toulání se Granadskými uličkami, Pavel našel reklamu na flamenco show. Za kulturou jsme vyrazili jen tři. Já, Anička a pánský doprovod nám dělal Kantor. Místnůska kde se hrálo, zpívalo a tančilo, byla malá. Výzdobu tvořilo jen množství fotek z různých vystoupení, dřevěné červené podium a červené tvrdé židle. No, alespoň se budeme soustředit jen na flamenco. Účinkující byli čtyři. Tři chlapi a

Na představení.

jedna ohnivá Španělka. Výkon všech byl opravdu strhující. Prostě ten jižní temperament je úžasnej. Naštěstí to byla opravdu klasika. Žádná reprodukováná hudba, ale jen jeden kytarista, zpěvák a tanečníci. Nejprve nám svůj temperament předvedla krásná tanečnice pak charismatický tanečník a závěr patřil oběma. Hodina utekla jako voda a my se plni dojmů vrátili ke zbytku naší výpravy, který čekal venku. Hodnocení Kantora vystihuje hodně: " *No, fucku bych od ní opravdu nechtěl!*" A stálo to za každé euro. Zážitek překrásný! **Iva.**

Pokračování příště.

Žebrota jedna...

V ulicích Granady.

HVĚZDY A ZÁKON LADISLAV FRANK NYKL - 9. díl

CITY POLICE MUSKOGEE

Tento odznak nosil US MARSHAL James Franklin Bud Ledbetter, jeden z mála strážců zákona, o kterých se moc neví. To je asi proto, že nevyhledával publicitu a jen dělal svoji práci. Narodil se 15. 12. 1852 v Madison County v Arkansasu a zemřel zcela zapomenut v bídě 8. 7. 1937.

Když se tlupa zfanatizovaných socialistických banditů v roce 1907 zabarikádovala v budově místního soudu a střílela po policistech, zapojil se do této bitvy i strážce zákona Bud Ledbetter. Byl požádán o rozhovor o celé bitvě vydavatelem listu Muskogee Phoenix Clarencem B. Douglassem: „**Jak to, že tě netrefili? Stříleli na tebe během krátké doby několikrát a byli skoro 30 stop od tebe,**“ zeptal se Douglass. „Well, jak možná víte, já postupuji pokaždé trochu bokem a pak střílím. Oni stříleli na mě a já je zabil. To je všechno,“ vysvětloval Ledbetter. „**Měl si strach?**“ ptal se novinář. „Ne, já jsem neměl strach.“ „**Byl si rozčilený?**“ „Ne, já jsem nebyl rozčilený.“ „**Byl si nervózní?**“ „Ne, já jsem málokdy nervózní.“ „**Dobře, určitě si musel cítit nějaké zvláštní vzrušení, když si tam stál před pěti střílejícími muži, kteří se ti snažili udělat díru do tvého břicha,**“ řekl Douglass. „Já nevím nic o nějakých pocitech a jiných věcech,“ odpověděl Bud. „Já jsem byl jen trochu nervózní, když byly moje šestiraňáky prázdné a já musel začít střílet ze své malé oblíbené ručnice. Já vím, já jsem tím někomu udělal díru do břicha, ale když oni mě trochu znervóznil, to je všechno.“

Foto - Bud Ledbetter.

WESTERN ATLANTIC R.R. CONFEDERATE STATES OF AMERICA

Železnice zásobovala jižní státy a oddíly během Občanské války. 1.8.1862 v Atlantě stát Georgia vypukla „Veliká lokomotivní honička“. James Andrews, vedoucí účastník skupiny Unionistických špiónů ukořistili stroj zn. Generál, pak po-

těchto lidí. V posledních letech 19. století je bílí lidé často nazývali Coyotero Apaches, protože byli odlišní od většiny Apačů v San Carlos. Dokonce ještě dnes je Bylaské nářečí těchto Apačů nepatrně nezvyklé, ale i tito lidé jsou stále součástí rezervace. Když byl Geronimo přinucen žít v této rezervaci, prožil většinu svého života v rezervaci, poblíž BYLAS. Geronimo nenáviděl tohle místo pro vedro a choroby. Dnes je to už pokroková část rezervace, ale je stále pyšná na svůj odkaz.

DEPUTY U.S. MARSHAL

Tento styl hvězdy Deputy US Marshal je velice podobný hvězdě, kterou nosili Doltonové na Oklahomském území. Čtveřice bratří Doltonů Frank, Grat, Bob a Emmet, pracovala jako strážci zákona pro soudce Parkera ve Fort Smithu. Parkerovi se říkalo „věšící soudce“ a známí zločinci Daltonové se rychle měnili z šerifů bez velké námahy na lupiče a vrahy. Nakonec stejně skončili na šibenici jako ti, které tam posílali. Pošramocenou pověst zástupců zákona se později snažili napravit tři Marshalové Tilghman, Thomas Heek a Madsen. Po loupeži v jihozápadní Missouri, kdy byl zabit prominentní politik, bylo slůvko „živý“ vymazáno ze soudního příkazu na zatykačích. 15. 1. 1895, Bill Tilghman vlastnoručně zatkl Billa Doolina ve městě Eureka Springs, Arkansas. Odměna 5000 dolarů byla jednou z největších, kterou za to získal. V srpnu Doolin unikl z vězení. Na zatykači stálo „chytit a

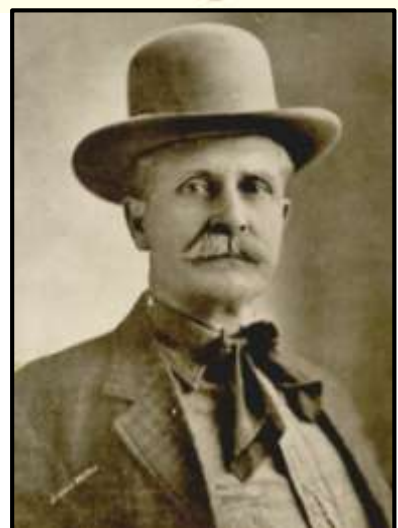

Foto - Thomas Heek.

Foto - Christian Madsen.

uvěznit“.

Foto - Bill Tilghman.

Poslední tři roky roky Tilghman nedostal kromě odměn ani cent za svoji práci. Thomas Heck později dopadl a následně zastřelil šéfa bandy Doolina blízko Lawsonskeho nábřeží. Tito tři ochránci zákona nakonec zabili nebo zatkli i zbývající část gangu.

SPECIAL AGENT SANTA FE RAILROAD

Odznak strážce vlakové pošty na trati Atchinson – Topeka – Santa Fe. S tímto rozvojem civilizace se otevíral i nový způsob loupeže, přepadávání a vykrádání vlaků. První vlak na světě byl přepaden 22. 5. 1868 „Great Train Robbery“ /Velká vlaková loupež/ se stala, když sedm členů gangu Reno ukradlo 98000 dolarů z vlakového sejfu v Indianě. Vykrádaly se vlaky vezoucí zlato, výplaty horníků nebo další podobný náklad. Jedna z čerstvých metod přepadení spočívala v zatarasení trati za zatáčkou, kde se bandité mohli schovat a pak udeřit. Vrhli se na stojící vlak, strojvůdce a průvodčího zneškodnili nebo zabili. Každý vagon byl prohlédnut a cestujícím odebírány cennosti a peněženky. Tak kradli jen zlodějčkové, velcí bandité už věděli předem, co který vlak poveze a vykrádali jen poštovní zásilky nebo trezory. Pak přerušili telegrafní spojení, naskočili na ukryté koně a zmizeli. Než se vlak dostal do další stanice a odtud telegrafem požádal o pomoc, uplynulo několik hodin a už bylo pozdě. Tento odznak byl jeden z mnohých, lišily se pouze nápisy nebo tvary ale smysl byl stejný, byly to odznaky železniční policie. Buď tam byl nápis „Railway Express“ v záhlaví a obraz lokomotivy uprostřed nebo slova „Special Agent“ dole atd.

JEROME ARIZONA MARSHAL

Město Jerome ve státě Arizona často nazývané „Hříšné město Ameriky“ hrálo prim na Starém divokém západě. Když zde nastoupili strážci zákona MARSHALOVÉ Charlie King a John Hudgens, tak každý doufal, že se to změní. Udržet klid a pořádek v tomto hornickém městě znamenalo více, než pevnou ruku s pistolí a kus odvahy, byla to denní hra o život. Nešťastný Charlie byl zastřelen v Deception

Gulch a Johnyho intuice mu zachránila v jeho povolání život mnohokrát. V roce 1887 se scout Sieber dostal do hádky s Apache Kidem. Během hádky někdo /ne Apache Kid/ střelil Siebra do nohy. Apache Kid utekl, brzy se však vzdal úřadům. V prosinci 1890 major John Bulis vyhodil Siebera z funkce scoutů v San Carlos a ten se opět stal zlatokopem. V roce 1876 slavný scout US kavalerie Al Sieber viděl možnost těžby zlata a ohraničil si svůj claim. Když pak nezačal na claimu pracovat, tak jeho nárok padl a tak ostatní mohli začít s těžbou v této oblasti a tím kolem dolů vzniklo město Jerome. Sieber pak pokračoval po propuštění opět v práci zlatokopa. 19. února 1907 vedl pracovní tým Apache, který stavěl silnici Tonto do nové lokality Roosevelt Dam na /soutoku řeky Salt River a Tonto Creek na hranici okresu Gila a okresu Maricopa/ v okrese Gila. Projekt byl pod dohledem dalšího slavného pohraničního průzkumníka "Yellowstone" Luthera Kellyho v Apache Trail, odděleném proudu po proudu, Maricopa County, Arizona. Sieber byl zabit, když se na něj při stavbě dostal balvan. Byl pak pohřben s vojenskými poctami na hřbitově v Globe, Arizona.

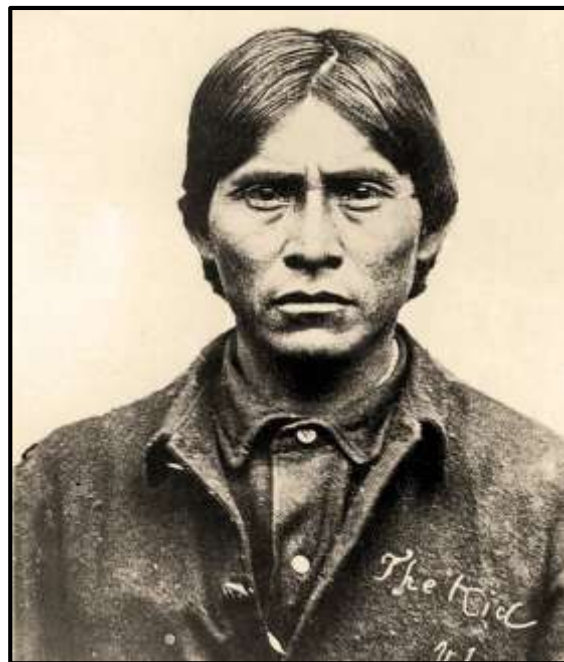

Foto - Apache Kid.

Dnes je Jerome městem "duchů". V kdysi velmi prosperujícím městě žije teď několik stovek obyvatel na mnohých místech jsou vidět stále stopy doby dávno minulé...

Foto - Al Sieber.

STEZKY, CAMPY A OSADY JINÝM ÚHLEM POHLEDU

ÚZEMÍM ALBRECHTA Z VALDŠTEJNA - 1. ČÁST

Drsné, krásné, tajemné, vábící i varující, opředené mnoha pověstmi i plné zvláštních sil. To jsou krajiny, které kdysi do svého panství začlenil Albrecht z Valdštejna. Je to až s podivem, ale téměř všechny lokality se staly zajímavé a přitažlivé i pro trampský národ. Schválně, když začnu jmenovat - Valečov a Drábské světničky, Hruboskalsko a Valdštejn, Prachovské skály a

Jičín, „zakleté či prokleté“ Ralsko, i hrad Houska s „dírou do pekla“, samozřejmě Liberecko a Jizerská žula a rašeliniště, Frýdlant a jeho pahorkatina... Kolik se vám vybaví vandrů?

My, většinou, Albrechta z Valdštejna známe jen jako geniálního vojevůdce a стратега, který měl syfilis a skončil zavražděn za plánovanou zradu císaře. Jenže on měl i extra zvláštní zájem vlastnit, nebo aspoň spravovat, v každém případě však ovládat, určité, geomanticky velmi silné, lokality. Byl (přinejmenším) nadprůměrně inteligentní, ale zároveň necitelný a tvrdý.

Co si umanol, to získal. A bez sebemenšího zaváhání neměl problém „jít přes mrtvoly“. Nu, asi ne nadarmo se šeptalo, že svou duši upsal ďáblu...

Podělím se s vámi o to, co jsem se o něm, od různých autorů, dozvěděla.

Albrecht z Valdštejna se narodil 14. září 1583 v Heřmanicích u Jaroměře. V roce 1608 věhlasný pražský astrolog Johann Kepler, dostal anonymní zakázku na vypracování horoskopu. Uvedeno bylo jen datum a místo narození. Kepler jej popsal jako bystrou, inteligentní osobnost s vysloveně asociálními sklony. Klient projevuje odpor k všednosti a naopak touhu po výjimečnosti. Bude lakomý, krutý k podřízeným, svárlivý a k nikomu nenajde bližší vztah. Ožení se pro peníze a majetek s bohatou vdovou. Postupně se dopracuje vysokých hodností i bohatství. Za vyhlídky na vlastní vzestup bude ochoten třeba upsat ďáblu duši. Albrecht Eusebius Valdštejn byl horoskopem nadšen a slušně Keplerovi zaplatil.

Foto - Albrecht z Valdštejna.

Valdštejnovi současníci se o něm vyjadřovali jako o muži, v jehož přítomnosti se necítili dobře. Přestože byl malý (měřil jen 150 cm), díval se na všechny svrchu a (cituji) „jeho uhrančivé černé oči se člověku propalovaly až na dno duše.“ Měl v sobě zvláštní autoritativní sílu, která lidi nutila, aby se mu buď bezvýhradně podřídili, nebo od něj utekli co nejdál. Málokdy se pouсмál, jedl střídmě, rád jednal, organizoval, zařizoval, podnikal. Jeho jedinou radostí bylo neustále vítězit a hromadit zisky. Neuznával jakékoli morální závazky. Vždy přesně odhadl, komu „padne dobrá karta“, a k němu se přidal. Bleskově postřehl „jádro problému“, a s předstihem došel k řešení v době, kdy ostatní váhali a přemýšleli, co začít činit. V náboženství vždy konvertoval tam, kde mu tu v té chvíli „více neslo“. V jedno však věřil bez výhrad- a to byl osud vepsaný do hvězd. Nikdy také ze svého krku nesnímal kruhový medailonek s astrologickými symboly a tajemnými znaky. Keplera si pak najal jako svého „dvorního“

Ilustr. obrázek.

Foto - Kryštof Harant.

astrologa a zaměstnával ještě další hvězdopravce. Jeho reprezentační pražský palác byl vůbec první barokní stavbou v Praze. Stavbě muselo ustoupit 26 domů a původní Písecká brána. Když se majitelé nemovitostí pokoušeli protestovat, poslal na ně své vojáky a ti je doslova vyhodili na ulici a domy zbourali.

Když se bojovalo na Bílé Hoře, Valdštejn si se svým plukem podmanil Žatec, Louny, Slaný, území dávných menhirů a bojovných Lučanů. O něco později

Poprava na Staroměstském náměstí.

„potřeboval“ hrad Pecku, takže osobně s jezdeckou eskortou hrad přepadl a zatkl Kryštofa Haranta z Polžic a Bezdružic (i Kryštofova hlava se o letním slunovratu r. 1621 kutálela před Staroměstskou radnicí...) Prý velmi usilovně něco hledal v jeho sbírkách z cest po Palestině...

Albrecht využil úplně všeho, včetně podivných dědických nároků a machinací a získal téměř celý sever Čech. Po té, s požehnáním císaře, založil svůj „ stát ve státě“ VÉVODSTVÍ FRÝDLANTSKÉ. Frýdlantsko, Liberecko a Jičínsko se stalo jakýmsi „ostrovem podivného klidu a míru“ uprostřed vřavy 30. leté války. Vévodství úžasně bohatlo a prosperovalo z vojenských zakázek a Valdštejn se chystal učinit nově vystavěný Jičín, který se ze zchátralého dřevěného městečka stal, na tehdejší dobu, metropolí evropské úrovně „hlavním městem svého státu“. Kdo ví, možná by mu to i vyšlo. Mezi lidem se šušovalo, že ovládá i magickou sílu kopců a hor (jako třeba Mužský a Kozákov). Jenže „smlouva s ďáblem“ se naplnila. 25. února (pro nás známé datum, že) roku 1634 byl na pokyn císaře Ferdinanda, zavražděn

v Chebu. Habsburk se totiž dozvěděl, že Albrecht tajně vyjednával se Švédy a plánoval provést státní převrat přímo ve Vídni.

Krátce po smrti Valdštejna lehl popelem celý Frýdlant a do bývalého Vévodství Frýdlantského vtrhla válka s plnou krutostí a intenzitou. Čím déle trvala, tím byla krutější. A po smrti

Albrechta trvala ještě patnáct let. Všechny armády drancovaly! V kronikách se píše o hladu, o krutém mučení obyvatel, aby prozradili, kam schovali poslední mouku.... Když ve vyhladovělé vsi už nenašli nic, vše zapálili, lidi přibíjeli na vrata nebo je uvláčeli koňmi, děti házeli do plamenů...Nebylo, jak se bránit. A tak, jako už mnohokrát před tím, se obyvatelé některých malých vísek, uchýlili do náruče lesů. Dobytek zahnali do odlehlých roklí a přístupové cesty uzavřeli záseky (křížem pokácené stromy). Hluboké české hvozdy jim poskytly šanci přežít. Vojáci, kteří si troufli v hlubokých lesích hledat uprchlíky, se už nikdy nevrátili. Tam jejich převaha neplatila. Jak jde čas, česká krajina skýtá, čím dál tím víc, neutěšený pohled. Opuštěná pole zarůstají křovím, v rozbitých kostelích se usídlili netopýři, ze spousty vesnic zůstaly jen ohořelé trámy a po lesích se potloukají pološilení jedinci, kteří se živí kořínky, neboť vše už se snědlo.

Zavraždění Valdštejna.

Pohled z Valdštejna.

Popisuje se i kanibalismus a rozmáhá se zvláštní duševní choroba označovaná jako lykantropie (vlčí šílenství). Přesto mnozí přežili. Možná, že jim přežít pomohla i energie daného místa. A na pár „silných míst“ z jiného úhlu pohledu, se podíváme příště.

T. S. Máma- Sever

Z TRAMPSKÝCH PLACEK

PRODEJ KRUHOVÉHO STANU

A H O J Cipajs,
Mám doma nerozbalený stan z produkce TECHNOLENU LOMNICE NAD POPELKOU. Koupil jsem ho před lety jako rodinný stan s představou, že jej využiji. Nikdy k tomu ale bohužel nedošlo. Rád bych jej prodal. Nepotřebovali by ho trampové či skautíci na letní tábor? Cenu vidím tak na 4000,-Kč. Tohle nechat zadarmo, opravdu nemohu. Stan je kruhového typu, s průměrem 4 m, vchod na zip, větrání ve špici a pod okapnicí. Bočnice lze vyrolovat. Ahoj Jirka.

ROZLUČKOVÝ OHEŇ DELAWARE

Dnes se kamarádi setkali na osadním campu ve Vrchoslavi při vzpomínkovém ohni pořádaného na počest šerifa **T.O.S**

DELAWARE Joe - Indiána. Že to byl zároveň oheň poslední, jak je na zvadle, psát nebudu, uvidíme časem....

DELAWÁŘI UMÍÍÍ. Ahoj Boránek.

Fotky poslal Racek Meko a Zběsilý důchodce Boránek.

ZLATÁ ŘEKA

13. – 15. 10. 2017

PÁTEK - Na osadní camp dorážíme ve tři odpoledne, osada už je skoro kompletní. Než si sdělíme všechny novinky a připravíme spaní, je skoro pět hodin odpoledne. Večer máme domluvený sraz v hospodě ve Žďáru, nejdříve je nás na sále pár, ale postupně přijíždějí další kamarádi. Za chvíli je docela veselo, docela jsme

si pohráli, o půlnoci opouštíme útulnou hospůdku a vydáváme se na osadní camp. Ještě se nechce spát a tak u ohýnku chvíli posedíme, znovu se vytáhnou nástroje a i nějaká ta poživatina se našla.

SOBOTA - Po prohýřené noci se špatně vstává, ale první nespavci

Společný osadní oběd.

se o půl osmé scházejí u kuchyňáku. Někteří houbaři vyrazili do okolních lesů, houby rostou tak proč nevyrazit. Dopoledne se připraví místo pro potlach, je vztyčen stožár na vlajky a postavena hranice, aby bylo všechno připraveno na večer. Osada má společný oběd, ostatní z toho mají atrakci, vidět takhle Zlatou řeku pohromadě u jednoho stolu. Odpoledne se vydáváme ještě do vesnice, vyzvednout nástroje, které tam po včerejším hýření zůstali, dali jsme si v hospodě guláš a pivo na spláchnutí.

Zapaluje se o půl sedmé, už je znát podzim a začínají dlouhé večery.

Hráčů je okolo ohně dost a tak se střídají dokola, nikdy není dlouho ticho, totemu svítí oči, jak se v nich odráží světlo ohně.

NEDELE - Ráno se chci podívat do lesa na houby, ale u kuchyňáku už je Tony a než se nasnídám, přicházejí další kamarádi, trochu se zakecám a nakonec

z houbaření nebylo nic. Tak aspoň využiji, že se vypouští rybník a nafotím si ranní nálady. Většina odjíždí ve třináct hodin vlakem a tak tentokrát poměrně brzy odjíždíme domů taky. Ahoj

Kantor.

VANDR POSÁZAVSKOU STEZKOU

Moc rádi jsme na našem potlachu přijali pozvání od Skřítí a Luftáka a vyrazili do okolí Zlaté řeky, kterou známe jak své boty, ale pouze z lodi. Sešli jsme se v Kamenném Přívozu v hospodě přímo nad řekou. Dali jsme si pívko a pak pomalu vyrazili směrem na Žampach. Zde jsme trochu znejistili, protože stará stezka nás vedla vysoko nad řekou, kterou jsme viděli jen málo. Přesto jsme si našli místa, kde jsme mohli řeku a po ní plující vodáky krásně pozorovat. U jezu na Žampachu jsem trochu zavzpomínal na mladá léta, když jsem zde učil malý skautíky skákat jez bokem a nějaká paní na mě ze břehu hulákala, že je chci utopit... Dnes ti kluci už mají většinou svoje děti.

Počasí i přes nepříznivé prognózy nám docela přálo, dokonce i něco málo hub jsme našli. Za Torontem, které nebylo skoro vidět, jsme pomalu slezli k řece a mohli pozorovat nejen Sázavu, ale i staré sruby, které tu stojí jako němý svědci dřevních trampských dob. Někteří kamarádi mají dnes problém, že to už s trampingem má pramálo společného, ale já si myslím, že trampský duch ani zde nezmizel úplně a zůstal být jen v písničkách a osadních slezinách, které se tu konají stále. My víme pěkné kuloví, až zestárneme, jak na tom budeme. Určitě budeme taky rádi, když

Zlatá řeka kousek nad Torontem.

Ilustrační nostalgie.

Nutný odpočinek.

sladkého na zub. Někteří z nás mají cukrovku a zrovna měli „glykemický šok“. Na malém vlakovém nádražičku jsem byl překvapen, že je zde otevřen ve sroubku kiosek. Vedle plápolal oheň a u něho hrál na kytaru velmi podnapilý hospodský, který si asi dělal tržbu. Dal jsem pívko a s díky odmítl vybalit kytaru, protože nám jel každou chvíli vlak, se kterým jsme se svezli jednu zastávku.

Bouda Skřítí a Luffáka byla v zalesněném kopci nad nádražím a docela jsme do toho kopce funěli. Stará bouda v trampsčím stylu nepatřila trampům, ale tenkrát ji tu postavil nějaký hospodský a Skřítá ji pak zdědila po rodičích. Jinak večer byl hrací a samozřejmě vzpomínkový, protože je vždy na co vzpomínat, hlavně když jsou ty vzpomínky společné.

své staré kosti složíme na boudě do postele, pověsíme pistole a budeme ještě schopni vzít do ruky sladké dřevo a zadrnkat nějakou tklivou píseň...

Pomalou jsme okolo řeky došli až do Pikovic. Cestou z druhé strany na nás houkal Posázavský pacifik a občas i problesklo hřejivě sluníčko. V Pikovicích jsme obsadili místní cukrárnu a dali si něco

Neděle byla velmi plačtivá, a tak jsme odjeli do Jílového, kde jsme navštívili krásné muzeum o těžbě zlata, kde je i stálá expozice o trampingu okolo Sázavy. Moc se nám muzeum líbilo a kamarádům, kteří sem náhodou zabloudí, ho doporučuji. Ahoj **Cipajs**.

IX. DŮCHODNÍ VANDR

Je nádherné být nezaměstnaný a ležet venku na vandru, vstávat každý den a opět ulehat v přírodě, je to velkolepé.... **A. „Banjo“ Paterson**

Já mám občas v týdnu volno a kluci už jsou v důchodu, a tak jedenkrát měsíčně vyrážíme na vandr i ve všední den, kdy je v lesích úplný klid, tedy, když není zrovna houbařská sezona. Tentokrát jsme vyrazili do Lužek v úmyslu nafotit podzimní přírodu. Sešli jsme se na Jedlové na nádraží v hospodě, kam jsem přijel vlakem ze Svoru. Původně jsem vyrazil vlakem z Mimoně, ale v Zákupích jsem musel vystoupit, protože jsem nechal v autě klíče od Klondajku. Anička přijela do Zákup a odvezla mě do Svoru, kde jsem opět nastoupil do vlaku. V hospůdce bylo útulno a dokonce se i tančilo s němkyňí při harmonice, už jen ten bavorský kroj chyběl.

Na srubu jsme pokecali a šli vcelku brzy spát, ani okenice jsme neotevřeli a to bylo osudné! „Ráno“ jsme vstávali okolo jedenácté... Po obědě jsme pak vyrazili do hor a dokonce i něco málo hub našli. Původní záměr fotit podzim se moc nepovedl, protože z Lužek se staly hory Mlžné, už jen to banjo chybělo... Večer jsme ale pohráli a zabékali při čaji s rumem. Prostě paráda. Tentokrát se nešlo tak brzy spát.

Neděle byla velmi sychravá, a tak jsme se moc nezdržovali a odjeli domů. Mě čekala noční, tak se mi to i hodilo. Ahoj **Cipajs**.

TRAMPSKÉ MUZEUM V JÍLOVÉ U PRAHY

A v Jílovém mají taky dost dobré **KADERNICTVÍ**...

BAJKY Z KROSNY

KDYŽ VĚK NEPŘICHÁZÍ S MOUDROSTÍ

Byla jednou jedna tramská osada. Žila si svůj běžný tramský život plný vandrů, legrace i práce, ba i pár průšvihů ji neminulo. Jak šel čas a kamarádům přibyl na hřbetě nějaký ten křížek, začaly se dít věci. Pomaloučku a postupně větší části z nich začalo vadit, že ten nedělá to a jiný zas tohle, anebo naopak, že tamten je až podezřele aktivní. Co tím asi sleduje? A tak místo moudrosti začala do osady přicházet blbost. Netrvalo dlouho a už se nedokázali dohodnout ani na opravě děravé střechy osadní boudy. Jedni trvali na tom, že ji musí opravovat všichni absolutně stejným dílem, a je úplně jedno, má-li někdo vysoký krevní tlak anebo mu chybí noha. Druzí zase tvrdili, že už není potřeba dělat nic, protože oni už to určitě potřebovat nebudou a jejich práce by mohl, nedej Bože, využít někdo jiný. Ve své zaslepenosti už nedokázali vidět podstatu věci. A tak, aby někdo nepřispěl o něco víc, než druhý, přestali dělat cokoliv a osadní život začal chřadnout a upadat. Potlachoviště zarůstalo nesekanou trávou, na lavičky kolem ohniště se již nedalo sednout a do boudy přšelo.

Kdysi nerozluční kamarádi začali raději na osadu jezdit většinou jednotlivě. Sice si odpočinuli a krásně nostalgicky vzpomínali, ovšem nic nového už společně nevytvářeli a neprožívali. Než se rok s rokem sešel, odpočítávali si, kolik kdo spálil polínek. Tak na tohle už se tramský bůh Pajda vážně nemohl dívat. Rozčílil se tak, že nad osadu seslal nepředstavitelnou bouři. Blesk zapálil boudu a průtrž mračen vše vyplavila.

O pár dnů později se najednou na osadě sešli všichni. Nad tou spouští jim srdce usedalo. Najednou si uvědomili, že ztratili něco, na čem každému z nich záleželo. A tak po letech se podíval jeden druhému do očí a všem došlo, že je holý nesmysl, aby všichni příště přivezli stejný počet hřebíků a

nikdo kladivo, či to, aby všichni vylezli na zbytek střechy a nikdo ze země nepodával nové trámy a prkna.

O dva měsíce později seděli všichni pohromadě u hřejivého ohně a s láskou se dívali na opravenou boudu, perfektně uklizené okolí i pohodlné nové lavice. Tehdy jim došlo, **že mnohé oceníme teprve tehdy, když to opravdu ztratíme. A ŽE NESÍT, ABY KROUPY NEPOBILY, není řešení.**

T. S. MÁMA- SEVER

ÚSPĚŠNÉ ZAKONČENÍ KOUPÁNÍ

V V Polomených horách jsme na **KOLOPEACHU** koncem října zakončili v Kummerském jezeře koupací sezonu 2017. Nálada výborná a voda vcelku již studená. Ahoj.

POSÁZAVSKÁ STEZKA

Při nedávném vandru Posázavskou stezkou jsme měli možnost vidět plno srubů pradávných trampských osad. Např. Toronto, Kadjak, Oregon, Dolton, Kon-Tiky, Poslední Peřej....Ať patří komukoliv, tak z nich stále dýchá romantika dávných časů!

RYCHLÉ ŠÍPY V HOŘÍCÍM DOMĚ

TATÍNEK NEBUDE MÍT LADOST,
PLAMÍNKY ! UDĚLAL JSEM
PLAMÍNKY ! MOÓOC PLAMÍNŮ !!!

TAK JÁ SKOČÍM PRVNÍ,
SNAD SKOČÍM DOBRĚ !

Po	6.	13.	20.	27.	
Út	7.	14.	21.	28.	
St	1.	8.	15.	22.	29.
Čt	2.	9.	16.	23.	30.
Pá	3.	10.	17.	24.	
So	4.	11.	18.	25.	
Ne	5.	12.	19.	26.	

LISTOPAD

© SEVERSKÁ DVOJKA 1979